Anul II. — Nr. 6. Septemvrie 1936.

# INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

## CUPRINSUL

### ARTICOLE



REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . . . . . . . . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

## REVISTA CARȚILOR

Ion Banea, Căpitanul (*Traian Brăileanu*).
Ernest Bernea: Tineretul și Politica (*G. M.*)
Erast Hostiuc, Schiturile și Sihăstriile Bucovinei de altădată (*Traian Brăileanu*).

## REVISTA REVISTELOR

**Iconar**, Cernăuți (*G. M.*). — **Buletinul A. G. I. R.** (*T. B.*). — **Glasul strămoșesc**, Cluj. — **Libertatea**, București. — **Brațul de Fier**, Focșani. — **Ideea națională**, Buzău. — **Deșteptarea Romîniei**, Ploești. — **Cuvîntul Satelor**, Lugoj. — **Revista Dobrogeană**, Constanța. — **Chemarea**, Iași.

Fiecare număr va avea cel puțin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază.

ANUL II. Nr. 6. Septemvrie 1936

Insemnări Sociologice

*Director: TRAIAN BRĂILEANU,*
*profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.*

# Adevăruri paradoxale

Omului deprins cu minciuna adevărul i se pare paradoxal. Democraţia ne-a obişnuit cu un număr considerabil de minciuni, în toate sferele de preocupări. Iar cînd cineva reflectează asupra lucrurilor şi îndrăzneşte a spune adevărul, toată lumea se supără. E doar aşa de plăcut să trăeşti în iluzii! Una din aceste iluzii democratice este şi *autonomia universităţilor*. Fără îndoială că Universitatea e autonomă. Dar faţă de cine şi în ce măsură? *Autonomia* trebue definită doar în raport şi în opoziţie cu *eteronomia*.

Deocamdată să lăsăm la o parte chestiunea, dacă autonomia universitară e un *bine* sau un *rău* şi să vedem numai, dacă, în ce măsură şi în ce privinţă Universităţile noastre sunt autonome. Autonomă ar fi Universitatea, dacă şi-ar da sie-şi legi fără amestecul altei puteri. Nu ne interesează, dacă constituţia Universităţii ar fi, în acest caz, democratică, despotică etc., ci numai ca să fie exclusă orice influenţă din afară asupra „puterilor" de conducere ale acestei instituţii. Deci să fie exclusă influenţa Statului, a Bisericii, a partidelor police, a băncilor şi întreprinderilor industriale.

O astfel de autonomie n'o găsim, în domeniul învăţămîntului, decît la şcolile filosofice din antichitate. E adevărat că şi universităţile medievale se bucurau de o largă autonomie. Dar această autonomie era croită după tipul celei a stărilor sociale privilegiate şi a corporaţiilor. Universităţile intrau deci în organizarea ce cuprindea în Evul mediu toate instituţiile sociale. Unele din vechile norme şi tradiţii au fost păstrate pînă în zilele noastre, în unele ţări mai mult în altele mai puţin. Dar, în general, universităţile au trebuit să se adapteze organizării Statului modern, să devie *instituţii de Stat*, ca şi şcolile secundare şi cele primare. *Universităţile deci, şi mai ales la noi, nu sunt autonome*. Ele au fost create de Stat, sunt întreţinute, controlate maltratate sau răsfăţate de Stat — dar nu sunt autonome.

Orice comună rurală e mai autonomă decît Universitatea. Orice şcoală particulară jidovească e şi ea mai autonomă, deoarece ea poate refuza să primească elevi creştini, pecînd Universitatea „romînească“ nu poate refuza să primească studenţi jidani ieşiţi din acele şcoli particulare.

Dar Statul, democratic, se 'nţelege, nici nu vrea ca Universitatea să devie autonomă. Căci dealtcum ar fi înzestrat-o cu moşii şi venituri pentru a-i asigura existenţa, i-ar da bani pentru laboratoare, biblioteci etc., acordîndu-i şi *privilegii* de tot felul. Statul nostru actual nu poate face acest lucru, deoarece e condus de politicieni, iar politicienii se recrutează şi dintre profesorii universitari, cum mulţi dintre profesori au fost şi sunt recrutaţi dintre politicieni sau prin influenţa politicienilor. Prin urmare: Universitatea nu numai că nu este autonomă, ci ea este complect politicianizată, aşa cum sunt toate instituţiile noastre de Stat. Profesorii universitari, cu puţine excepţii sunt înscrişi în partide politice şi fac politică activă. Mulţi dintre ei sunt parlamentari, miniştri, primari. Unii fac politică naţionalistă, alţii (marea majoritate) democratică şi antifascistă.

Şi studenţii fac politică. Studenţii romîni, în marea majoritate, fac politică naţionalistă, mai ales legionară, ceilalţi se repartizează pe partidele democratice, iar studenţii jidani sunt toţi naţionalişti, adică comunişti. Aşa e starea de fapt.

Din punct de vedere al intereselor naţionale romîneşti, ale Statului naţional romîn, această situaţie nu poate fi numită bună, dimpotrivă ea cuprinde mari primejdii, astfel că o reformă ar fi de dorit. O reformă grabnică şi radicală.

Şi anume: profesorii romîni ar trebui să fie toţi naţionalişti şi să facă politică naţionalistă, *de dreapta*, cît mai de dreapta, aşa cum o fac studenţii romîni. E singura politică potrivită intereselor Statului nostru. Dacă profesorilor li s'ar interzice să fie francmasoni, parlamentari, miniştri, primari, membri în consilii de administraţie la bănci şi fabrici jidoveşti, ei ar deveni de fapt toţi naţionalişti, poate chiar extremişti. Şi, în acest caz, ar fi în Universităţile noastre linişte şi ordine desăvîrşită, deoarece profesorii romîni şi studenţii romîni ar face aceeaş politică.

Greşit se pune însă problema de către autorităţile şcolare, cari cred că desordinea se datoreşte politicei studenţilor.

Şi eu cred că studenţii romîni n'ar trebui să facă politică. Dar cu o condiţie: ca profesorii să facă politica studenţilor romîni naţionalişti, iar studenţii jidani, comunişti în covîrşitoarea

lor majoritate, să fie excluşi din Universităţile noastre. Pînă la împlinirea acestei condiţii, studenţii romîni sunt obligaţi să facă politică, şi anume aşa cum o fac: ordonată, energică, apărînd Universitatea romînească împotriva anarhiei democratice şi comuniste.

E bine că a fost numit un subsecretar de Stat anume pentru a instaura ordinea şi disciplina în Universităţi. Să cerceteze cauzele desordinei şi, înlăturîndu-le, va face să dispară efectele. Dar să nu caute cauzele acolo unde *nu* sunt, ci acolo unde se ascund subt vălul minciunilor demagogiei democratice.

Dacă va merge însă pe calea bătătorită de înaintaşii săi, năzuind a stîrpi în Universităţi „extremismul de dreapta" al studenţilor, toată munca sa va fi zadarnică. Studenţii romîni nu pot fi convertiţi la liberalism, ţărănism sau antifascism prin nicio măsură, fie ea cît de draconică. Ei sunt şi vor rămînea naţionalişti. Şi credem că ei îi vor converti şi pe profesorii lor, aşa că în scurtă vreme ordinea va fi desăvîrşită şi nu va mai fi nevoie de subsecretari de Stat specialişti în chestiuni disciplinare.

Cînd şi profesorii universitari vor intra în sfera asprei discipline legionare, guvernul nu va mai fi neliniştit prin mişcări studenţeşti şi se va putea dedica operelor de construcţie positivă. Cel puţin nu va avea pretextul că nu se poate dedica acestor opere din cauza „desordinelor" studenţeşti.

**Traian Brăileanu**

# Pericol comunist şi legitimă apărare

Evenimentele în curs de desfăşurare din Spania au trezit la realitate multe conştiinţe. S'au dumerit toţi cei de bună credinţă ce înseamnă democraţie integrală, front democratic, popular, antifascist sau oricum i s'ar mai zice. Dar mai ales, s'a văzut ce înseamnă noţiunile de umanitate şi pacifism, atît de mult trîmbiţate de toate ligile internaţionale, cari urmăresc „binele omenirii şi înfrăţirea tuturor popoarelor".

Evenimentele ce au însoţit Revoluţia bolşevică din 1917—18 au fost repede uitate. Mulţi au crezut că la mijloc n'au fost decît unele practice exagerate, impuse de anumite împrejurări, dar cari nu vor mai fi repetate. Cu toţii refuzau să creadă că era vorba de un sistem inerent activităţii comuniste. Acuzaţiile aduse regimurilor burgheze, asupra cărora erau aruncate toate păcatele omenirii, începînd cu războiul şi terminînd cu şomajul,

şi afişarea unor formule aducătoare de fericire pămîntească, cari aveau aparenţa că vor satisface în mod nelimitat dorinţele şi interesele mulţimii, au dus la profunde erori în teorie şi la dureroase orori în practică. Totodată, mirajul acestor formule simplisse prezentate sub formă obiectivă, a găsit o puternică rezonanţă în lumea pasiunilor şi instinctelor omeneşti şi a uluit multe minţi, a căror atenţie a fost sustrasă dela pătrunderea adevăratelor intenţii ale mişcării comuniste, ascunse sub masca acestor teorii. Evenimentele din Spania vin ca un trăsnet ce arde pînza minciunilor abil ţesute şi ne arată în toată goliciunea şi oroarea pericolul ce-l prezintă comunismul pentru Statele naţionale. Dar mai presus de toate, ele ne arată în plină lumină tactica de care se folosesc comuniştii pentru a-şi ajunge scopul. Îmbrăţişarea formulei democratice, crearea fronturilor populare şi sprijinul acordat acestora, primesc întregul lor înţeles pentru cei ce urmăresc cu atenţie aceste evenimente.

Analizînd sensul lor şi privind situaţia dela noi prin această prizmă, vom putea sesiza factorii ce înlesnesc desvoltarea mişcării comuniste dela noi, cît şi gravitatea ce o prezintă pentru Statul romîn. Vom putea, în sfîrşit, preconiza cu uşurinţă mijloacele potrivite pentru combaterea acestui flagel al omenirii şi, în special, al Statelor naţionale. .

## I.

Revoluţia franceză a deschis posibilitatea circulaţiei elitelor indiferent de clasă socială, avere, naştere sau religie. Cel puţin în teorie, la început. Consecinţele practice, însă, n'au întîrziat să se arate. Emaniciparea individului de aceste „prejudecăţi", cari constituiau totatîtea piedici pentru cel ce dorea să parvină in pătura conducătoare, a deschis acest drum nu numai Francezilor de origine etnică, ci şi celor făcuţi peste noapte, cari au renunţat formal la naţionalitatea lor, pentru cea franceză. Jidanii încetează de a mai fi o minoritate cu naţionalitatea lor specifică, devenind Francezi de religie mozaică. Consecinţele acestei subite adaptări la mediu le-au permis să iasă din ghettouri şi să ajungă conducători ai nobilei naţiuni franceze. Că în calea lor au întîlnit piedici serioase, e adevărat. Rezistenţele ideologice, însă, au fost zdrobite şi, prin acest fapt, drumul spre cucerirea Statelor naţionale le-a fost deschis. Ei ajung, în urmă, şi în celedalte State cetăţeni egali în drepturi. Tratatele de pace, cari pun capăt războiului mondial, consacră şi desăvîrşesc această

evoluție. „Secolul Naționalităților", care-și ajunge apogeul în acest moment, pare să cedeze locul „secolului unei singure naționalități": acelei jidovești, care amenință serios, cu dominația și tirania ei, națiunile creștine. Cea dintîiu victimă e Rusia. La rînd par a veni Italia, Germania, Turcia, Spania, Portugalia, etc.

În străbaterea acestui drum, plin de succese de altfel, Jidanii au întîlnit o rezistență serioasă, care le-a barat pentru moment mersul înainte. E vorba de naționalizarea ideologiei individualiste liberale, consecință a unui început de reacțiune, mai mult instinctiv, din partea națiunilor creștine față de această tendință de dominare păgînă și străină. Arma de cucerire a jidanilor s'a întors în acest moment împotriva lor și i-a pus în imposibilitate să se mai poată servi de dînsa. Trebuiau să inventeze o nouă formulă sau să folosească o alta existentă, pentru a putea face și ultimul salt care să le aducă biruința definitivă.

Privind realitatea, observăm că jidanii sunt și democrați și comuniști. Ne găsim, deci, în fața a două formule îmbrățișate de ei: cea „democrată" și cea comunistă. În realitate, sau mai corect zis, în faza finală a luptei lor, ei sunt numai adepții formulei comuniste. Nu vom merge pînă acolo, încît să susținem că această formulă a fost inventată de ei intenționat pentru trebuințele lor politice și naționale, deși Marx a avut în vinele lui și sînge iudaic. Dar vom trebui să recunoaștem cu toții că ei au îmbrățișat-o pentrucă așa o cer împrejurările și scopul urmărit de dînșii, și pentru că aceasta formulă e capabilă și foarte potrivită să-i ducă la înfăptuirea intențiilor lor scelerate.

Dar aceasta e o problemă lămurită pentru toată lumea. Nedumerirea există numai cu privire la adoptarea formulei „democrate". Sistemul comunist nu se împacă cu „democrația", nici în teorie și nici în practică. Nimeni, doar, nu poate susține, în afară de d-l Dr. Lupu, că în U. R. S. S. există regim democratic. Cu toate acestea, vedem totuși o împreunare bizară a acestor două formule în ideologia și practica comuniștilor actuali. E o strategie a lor, de dată recentă, care trebue explicată, pentru a înlătura confuziile și erorile atît de frecvente.

Marx susținea că regimul comunist va fi determinat cu necesitate de o anumită evoluție economică ce se desfășoară și ea cu necesitate, urmînd o linie dreaptă. Mulți au crezut în adevărul acestei „dogme". Ea s'a dovedit, însă, a fi falsă. Istoria a refuzat s'o confirme. Rusia, poate, a fost Statul cu economia

cea mai puţin desvoltată în sensul lui Marx, pentru a justifica instaurarea unui regim comunist. Cu toate acestea îl avem din 1917. Spania nu este nici ea coaptă economiceşte pentru comunism. În caz, însă, că trupele guvernamentale ar birui asupra celor naţionaliste, instaurarea comunismului s'ar înfăptui cu siguranţă matematică.

Că nu factorul economic hotăreşte asupra posibilităţilor de întronare a comunismului, avem în faţa ochilor tentativa adepţilor acestui sistem de a pune mîna pe putere oriunde li s'ar ivi ocazia, indiferent dacă condiţiile economice sunt date sau nu. În afară de aceasta, logic ar fi, ca o consecinţă a acestei „dogme", ca teoreticienii comunismului să inventeze o formulă economică care să ducă, în primul rînd, la înfăptuirea condiţiilor economice, cerute de doctrina marxistă pentru a putea avea un regim comunist. În acest mod ar fi dată ocazia de realizare a sistemului lor fără lupte politice şi fără întrebuinţarea unor formule de aţîţare a pasiunilor mulţimii şi de răsculare a masselor, cari nu au nimic a face cu un sistem economic de producţie şi de repartizare a bunurilor ci doar cu un sistem economic de jaf şi de distrugere, cu unul social de asasinat şi de crime, şi cu unul politic de teroare şi de nimicire a Statelor naţionale, prin subjugarea lor unei dominaţiuni străine.

Şi atunci, în opoziţie cu legea emisă de Marx, putem formula o ipoteză, care la prima vedere apare paradoxală, dar pe care o confirmă istoria: *Ceeace înlesneşte introducerea comunismului nu e factorul economic ci anumite condiţii politice. Iar realizarea sistemului economic visat de Marx este abia în urmă realizat prin stăpînirea politică.* Cum se ajunge, însă, la crearea condiţiilor politice cari înlesnesc introducerea stăpînirii comuniste? Analizînd considerentele multiple pentru cari adepţii comunismului îmbrăţişează formula democrată, problema se lămureşte dela sine.

## II.

La baza ideologiei democratice există celebra formulă a Revoluţiei franceze: ideea de libertate, egalitate şi fraternitate. Două din acestea, şi anume ideea de libertate şi fraternitate, stau la baza concepţiei democratice. Ideea de egalitate şi-a găsit şi ea o aplicare destul de largă în viaţa acestui regim politic, dar n'a fost în stare să mulţumească pe cei ce se vroiau bogaţi cu averea altora şi în special pe demagogi. Ea a fost reluată şi acceptată, în ultimele ei consecinţe, de către aceştia din urmă.

Ideile de egalitate şi libertate răspund celor mai puternice instincte şi dorinţe omeneşti. Fiecare doreşte să trăiască cît se poate mai bine, cel puţin ca cel mai bogat om de care a auzit cîndva din romane sau din ziare. Ajuns, odată, în stăpînirea unei averi cît mai fabuloase, omul vrea şi libertatea necesară ca să se poată folosi din plin de viaţa scurtă de pe acest pămînt. E o tendinţă generală cu rare excepţii, menite doar să confirme regula. Ele pot fi, deci, folosite cu succes de cei ce doresc să pună în mişcare massele. Comuniştii şi-au dat seama de acest lucru, şi imediat după instalarea regimului fascist în Italia, ei au îmbrăţişat ambele formule. Ideea de egalitate nu poate fi agitată decît în faţa celor săraci. Ea este — e adevărat — o formulă cu ecou puternic, dar numai în sufletele celor ce trăesc în mizerie. Roadele pe cari le-a dat, sunt excelente: datorită ei, demagogii comunişti au ajuns la crearea unei armate fanatizate şi disciplinate, (fiecare bandă de jaf, doar, este bine organizată). Dar într'un mediu sănătos nu poate activa cu succes, ca orice bandă de hoţi într'un oraş cu proprietari hotărîţi să-şi apere avutul şi cu o poliţie vigilentă. Ei au trebuit, în mod neapărat, să recurgă şi la o altă formulă, în baza căreia să dezorganizeze şi să anarhizeze forţele potrivnice lor. Formula democrată, cu ideile de libertate şi fraternitate, le îndeplineşte acest serviciu, creindu-le mediul în care să poată opera în voe.

Ideea de egalitate, după cum am văzut, interesează un număr mai restrîns de indivizi; libertatea, însă, e dorită de toţi. Cel bogat ca şi cel sărac; cei din închisori ca şi cei dinafara lor; Francezii ca şi Arabii din Maroc; Englezii ca şi Indienii, cu toţii doresc să fie liberi. E o formulă cu priză generală. Ea se adresează tuturor Neamurilor şi tuturor categoriilor şi claselor de cetăţeni. Ea înseamnă a fi deslegat de orice precepte morale, religioase, politice; de orice obligaţii faţă de familie sau Stat. Ea îţi îngădue să te poţi realiza ca individ, pe linia instinctelor naturale, fără să fii stînjenit de vreo „prejudecată" oarecare. Există o singură realitate omenească, ce trebue satisfăcută fără nici un frîu: natura animalică a omului. Libertatea deplină, însă, aduce o totală decădere a omului ca ființă morală, religioasă; ca şef de familie şi ca cetăţean. Un Neam format din astfel de membri este, cu certitudine, sortit sclaviei şi în urmă dispariţiei nu numai din istorie ci şi de pe suprafaţa pămîntului. Jidanii şi-au dat seama de acest fapt. De aceea, militînd pentru introducerea stăpînirii lor, utilizează, pe lîngă formula comunistă, şi

şi pe cea democrată în toată puritatea ei, trăgînd şi ultimele concluzii cu cari caută să ne deprindă prin literatura, arta, ştiinţa şi presa lor.

Ca o consecinţă, apoi, a distrugerii ideologiei comune şi a crezului cari alcătuesc coeziunea morală a naţiunilor, ideea de libertate, în practica democrată, duce cu necesitate la fărămiţarea clasei conducătoare în facţiuni politice. În această concepţie, cu cît vom avea mai multe partide, cu atît regimul va fi mai democratic. Cu cît, apoi, sunt mai numeroase, cu atît sunt mai înverşunate luptele dintre ele, cari degenerează în mod fatal în anarhie şi războiu civil. Prima încercare bine organizată, speculînd anarhia lăuntrică, poate pune stăpînire pe destinele ţării. Exemple avem în Rusia, Ungaria şi recent în Spania. Comuniştii îşi dau bine seama de această situaţie şi caută s'o folosească. Tactica lor de cucerire a puterii nu-i „democrată". Formula electorală nu-i decît o diversiune pentru a masca intenţiile lor adevărate. Ei se bazează pe forţa materială şi pe lipsa de scrupule în întrebuinţarea mijloacelor. Se organizează în hrube, ies în stradă pentru a se antrena şi dau lovitura finală în momentul potrivit. Toată atenţia lor e concentrată asupra pregătirii unei lovituri directe şi mortale. Dar aceasta ca să reuşească, e nevoe de anarhizarea Ţării, de fărămiţarea forţelor de rezistenţă şi de aţîţarea lor în lupte fratricide. Aceasta, însă, n'o pot obţine decît prin vînturarea ideei de libertate în faţa masselor, cari imediat ce-o dobîndesc, o transformă în anarhie, războiu civil şi barbarie.

Cel mai elocvent exemplu ni-l furnizează Spania. Comuniştii au susţinut regimul actual, au mărit dezordinea şi cînd s'au simţit pregătiţi, au provocat războiul civil dintre naţionalişti şi guvernamentali cari reprezintă frontul popular. Forţele politice angajate odată în lupte, comuniştii încearcă cu succes, prin mijloace de teroare, să-şi institue Soviete în dosul frontului. În caz de reuşită a guvernului Spaniol — ceeace-i puţin probabil spre fericirea Spaniei — comunismul va fi gata instaurat în mod oficial. Patronii şi sprijinitorii de ieri şi de azi vor fi concediaţi la vatră sau pe cealaltă lume, după cum vor cere împrejurările. În Franţa, comuniştii sprijină deasemeni regimul actual, căutînd să-l alunece cît mai mult în anarhie şi-şi încearcă în acelaş timp forţele prin cîte o grevă sau o manifestaţie violentă de stradă. La fel încearcă în fiecare Stat. E o tactică bună, de altfel, pe care o încearcă pretutindeni. Aşa se explică sprijinul pe

care-l acordă „democrației“, care înfăptuește, în mod necesar după cum vedem, condițiile politice prielnice instaurării stăpînirii lor.

Un alt considerent pentru care e îmbrățișată „formula libertății“, îl întîlnim în faptul că ea dă aspectul de legalitate mișcării comuniste. În dosul ei, comuniștii își maschează perfect de bine acțiunea lor scelerată, mergînd chiar pînă la invocarea scutului legii. Pe cîți n'a indus și încă induce în eroare diversiunea fronturilor antifasciste, democratice, populare etc.?

Ea mai este, însă, folosită pentru a înșela opinia publică. Pe deoparte, se încearcă o discreditare a regimurilor naționale, în special a celor din Italia și Germania, afișîndu-le ca despotice și tirane, iar pe de altă parte, susțin cu înfrigurare regimurile democratice avansate, ca fiind aducătoare de fericire. Iar cum formula democrată este extrem de elastică, și lumea dispusă, față de „ororile despotismului negru“, să trăiască „fericită“ într'un regim „democrat“, comuniștii, pentru a fi pe placul ei, sunt „democrați convinși“.

Nu trebue de uitat, apoi, că formula democrată e anațională în formularea ei pură și radicală. Ea nu cunoaște decît indivizi, desbrăcați de orice legături cu neamul în care s'au născut. Fapt care înlesnește pătrunderea elementelor eterogene în clasa conducătoare. Aceasta le dă posibilitatea de a se introduce în funcțiunile diferitelor instituții, dezorganizîndu-le și anarhizîndu-le.

Formula democrată servește, așadar, pe deoparte ca o inițiere a inconștienților în ideologia comunistă și ca o lansare practică a comunismului sub aparența de legalitate, iar pe de altă parte, *ca cel mai bun mijloc pentru crearea mediului prielnic instaurării comunismului*. Fără „democrație“ nu poate exista comunism! Regimurile din Italia, Turcia, Portugalia, Germania și recent cel din Grecia ne-o dovedesc cu prisosință. De aici și atacurile vehemente contra acestor regimuri cari în esența lor e unul și acelaș: *regimul organizării armonice a forțelor naționale și al promovării lor.*

Ideea de fraternitate este și ea îndeajuns trîmbițată și recomandată pretutindeni pentru a zăpăci națiunile creștine și a le umaniza față de călăii lor, cu scopul de a le putea mai ușor zugruma.

La noi există, incontestabil, regim „democratic“. Ne-o spun ziarele și existența partidelor și a fronturilor hotărîte să-l apere prin orice mijloace și chiar să-l lărgească cît mai mult posibil.

în acest caz, după premisele stabilite, există şi la noi un pericol comunist, în caz de existenţă a unei mişcări comuniste. În ce constă el şi care-i gravitatea lui?

III.

Mişcarea comunistă e atestată la noi de descoperirile nucleelor pe care le face poliţia şi de procesele răsunătoare cari se termină totdeauna cu condamnarea acestora. De altfel, acest lucru nu e tăgăduit de nimeni în existenţa lui. Cel mult i se contestă pericolul ce l-ar prezinta pentru Statul nostru. Printre cei ce au o astfel de atitudine, e şi şeful partidului Naţional-Ţărănesc, care susţinea, într'un discurs politic, inexistenţa pericolului comunist. După d-sa nu ne găsim în faţa unei organizaţii cu priză în massele ţărăneşti şi cu ecou electoral în Ţară. E vorba numai de mici nuclee, faţă de cari ajunge justiţia ţării pentru a le pune la index. Iar dacă totuşi aceste nuclee ar prezinta un pericol real, d-sa îşi ea răspunderea situaţiei şi ne asigură că e în stare să le distrugă într'un ceas cu „gărzile ţărăneşti".

Constatările şi aprecierile omului politic din cauză, referitoare la pericolul comunismului, dovedesc sau o totală necunoaştere a mişcării de cari vorbim, sau o vădită reacredinţă identică cu trădarea. Pentru d-sa şi oamenii pe care-i conduce, există un singur pericol real pentru Ţară şi anume organizaţia politică „Garda de Fier", azi „Totul pentru Ţară".

Comuniştii nu stau în calea intereselor lor. Din contra ei le dau tot concursul în acest scop. Alegerile dela Mehedinţi şi Hunedoara ne-o confirmă cu prisosinţă. Serviciul făcut trebue răsplătit, mai ales cînd nu se cere mult. Răspunsul l-am văzut: Comuniştii nu sunt periculoşi. Iar dacă ar deveni, ar fi imediat „distruşi" de Sovietele ţărăneşti.

. Constatările şi aprecierile uluitoare, venite din partea acestui om potitic, nu pot duce în eroare pe cei ce-şi dau seama de ceeace s'a petrecut în Rusia şi de cele ce se petrec în prezent în Franţa şi Spania. Pentru a ne putea da seama şi de gravitatea pericolului comunist dela noi, trebue să analizăm starea de fapt, abţinîndu-ne de a face afirmaţii gratuite într'un sens sau altul.

Liberalismul a înlesnit pătrunderea Jidanilor în Ţara noastră. Tot datorită lui, cu toată rezistenţa unor conducători ai săi şi cu toate tendinţele de eliminare a Jidanilor din anumite instituţii economice ale regimului liberal, aceştia au reuşit în curînd să obţie o preponderenţă hotărîtoare în viaţa politică, prin acapa-

rarea forței economice, a cărei posesiune le-a îngăduit să corupă clasa conducătoare și să altereze spiritul romînesc prin presă, literatură și artă conduse și dirijate de ei. Diviziunea păturei conducătoare în partide politice a dat, apoi, ocazie Jidanilor să macine forțele acestora și să-și impue, prin Francmasonerie, voința lor. Liberalismul le-a dat mult, dar n'a dat totul ce visează acest popor nomad. Acest regim le-a dat totul ce a fost în stare să le dea, la fel ca radical-socialismul din Franța: o putere mare, incontestabil, dar exercitată din umbră și nu întreagă, pe cînd Jidanii o vreau pe față, o vreau întreagă și mai ales o vreau, sub această formă, cît mai degrabă. Timpul pierdut îi poate costa mult. Reacțiunea naționalistă se ridică neînduplecată în contra tendințelor lor și progresează cu pași repezi. Opera de cucerire a Neamului romînesc pare să întîrzie prea mult pentru ei, mergînd pe această cale „pașnică" a coruperii, dezagregării și a distrugerii forțelor de rezistență. Din această cauză, lucrurile trebuesc împinse mai departe. Liberalismul, așa cum s'a realizat el în practică, trebue părăsit. E necesar să se reia formula liberal-individualistă în forma ei pură și trebue agitată în cadrele unui partid mai progresist, pentru a se ajunge cît mai repede la pregătirea ultimului stadiu pentru introducerea comunismului, adică la provocarea războiului civil. Organul politic ales și creat în mare măsură de ei, este, în mod evident pentru toată lumea, partidul Național-Țărănesc.

Liberalismul le-a dat stăpînirea economică a Țării, drepturi politice egale cu Romînii de naștere și putere politică hotărîtoare. Țărănismului îi incumbă datoria „umanitară" să desăvîrșească opera înaintașului său, pregătindu-le și stăpînirea politică a Țării, în mod exclusiv și nelimitat. E nevoe să dovedim acest lucru? Ajung cîteva probe, numai, ca să putem arăta tendințele criminale ale acestui partid.

E un fapt dovedit că formula comunistă este utilizată de Jidani pentru scopurile lor politice. Partidul Național-Țărănesc vedem că a îmbrățișat-o și el pentru a cuceri puterea. Ideologia Țărănismului, în ultimul ei stadiu de evoluție, nu-i decît ideologia marxistă. D-l prof. Traian Brăileanu, într'un articol publicat în No. 2, an. II al „Insemnărilor Sociologice" și intitulat „Formula Statului Țărănesc", a dovedit acest fapt și a încheiat, susținînd că „Statul Țărănesc" nu este alceva decît camuflarea „Statului comunist proletar". Nu găsim, însă, numai o identitate de ideologie, ci și o conlucrare în domeniul acțiunii. Alegerile

dela Mehedinţi şi Hunedoara, precum şi adunarea dela Bucureşti din lunile trecute, au dovedit cu prisosinţă aceasta legătură. Ca dovezi directe, citâm atitudinea presei iudeo-comuniste care-i sprijină într'un mod provocător de obraznic şi jignitor pentru sentimentele romîneşti, şi faptul că întreaga jidovime este de partea lor, dirijînd şi conducînd partidul din umbră. Acest sprijin moral, dat fiind interesele lor în joc, trebue, în mod logic, să fie completat şi cu ajutorul bănesc din partea lor. Mai e nevoe apoi să citâm şi faptul că cei mai înverşunaţi comunişti s'au recrutat din acest mediu, şi că, la rîndul lui, partidul, prin avocaţii şi oamenii lui influenţi, a luat apărarea comuniştilor în procesele şi situaţiile lor mai dificile?

Ideologia marxistă a partidului, directivele presei iudeo-comuniste, infiltrarea elementelor comuniste şi comunizante în rîndurile organizaţiei, împreună cu conlucrarea, pe terenul realităţilor practice, cu comuniştii pur sînge, împing pe nesimţite partidul şi pe intelectualii romîni de bună credinţă din cadrele lui spre comunism, făcînd din această organizaţie un mijloc pentru întronarea lui Izrael la noi în Ţară.

E adevărat că mişcarea comunistă nu are ecou în massele ţărăneşti. Comuniştii şi-au dat seamă repede de situaţie şi s'au resemnat din acest punct de vedere. În schimb, ei organizează nuclee puternice la oraşe, unde pregătesc lovitura mortală. Existenţa acestor nuclee este atestată şi de atacurile recente dela Bucureşti, Rădăuţi şi Cernăuţi. Oraşele noastre sunt împînzite de aceste organizaţii armate şi conduse în mod unitar pe întreaga Ţară. Cînd oraşele noastre sunt, în cea mai mare parte, în mîinile jidanilor, cari toţi, fără nici o excepţie, sunt comunişti, indiferent de partidul în care activează sau categoria socială din care fac parte, nu se poate nega pericolul comunist decît de inconştienţi sau trădători. Dacă adăugăm la această situaţie şi faptul, că în aceste nuclee sunt atrase prin bani şi un număr mare de elemente creştine, întrebuinţate în atacurile actuale de stradă pentru a masca organizaţia curat jidovească şi pentru a da ocazie creştinilor şi mai ales Romînilor, să se măcelărească între olaltă, gravitatea pericolului comunist iese în evidenţă pentru toată lumea. Rămîne de pus numai întrebarea: ce mai aşteaptă comuniştii ca să dea lovitura de graţie? Ei ştiu bine doar că din moment ce pun mîna pe oraşe, Romînia este un Stat comunist.

Ei aşteaptă ca mediul politic necesar instaurării stăpînirii comuniste să fie copt. Toate sforţările lor de moment sunt în-

dreptate în această direcție. Ca să ne dăm seama de iminența acestui pericol, n'avem decît să cercetăm în ce stadiu de progres se găsește acest mediu.

IV.

Putem vorbi la noi de dezorganizarea instituțiilor publice și de anarhie? După unii da, după alții nu. Ca să lămurim problema, ar trebui să vedem care-i antipodul anarhiei. Deslegarea e ușor de găsit. Unde-i anarhie, nu-i ordine; iar unde-i ordine, nu-i anarhie. La noi există, incontestabil, o ordine. Avem doar și o serie de legi menite s'o ocrotească. De aici toată confuzia, căci cei mai mulți nu s'au întrebat ce fel de ordine există la noi. În general, întîlnim o ordine bazată pe forța morală; există, însă, și una bazată pe constrîngerea fizică. Statele cari se bazează pe forța morală sunt, după cum ne dovedește istoria, puternice și dăinuesc; iar cele se sprijină numai pe constrîngerea fizică sunt menite prăbușirii și dispariției din istorie. Statul nostru, care pare că nu poate face față împrejurărilor, decît prin măsuri excepționale, se sprijină în prezent, în mod de netăgăduit, pe forța materială. Dacă armata ar da semne vădite de slăbiciune, în mai puțin de 24 ore, Statul romîn ar fi în stăpînirea dușmanilor din lăuntru mai bine organizați.

Dăinuirea Neamului romîn, ca și întregirea lui succesivă într'un Stat național, s'a realizat, nu atît datorită forței lui materiale, care a lăsat de dorit din cauza insuficienței mijloacelor tehnice de luptă, ci mai ales și în mod deosebit datorită unei extraordinare energii morale de care a dat dovadă acest popor în istoria lui. Sfîrșitul războiului mondial marchează o schimbare totală în ce privește fundamentul ordinei Statului romîn. Ideologia individualistă-liberală s'a impus cu desăvîrșire în viața noastră socială și și-a dat din plin roadele sale nefaste [1]. Liberalismul a început să-i pregătească mormîntul de un secol și mai bine. Idealul Unirii, — singurul factor important de coeziune morală a Neamului — odată înfăptuit, ordinea morală dispare dela temelia Statului întregit. Forțele romînești numai converg spre aceeaș țintă, ci sunt îndrumate pe linia intereselor personale și angajate în lupte fatricide. Lipsa unui ideal comun, urmărirea intereselor personale cu un egoism ce calcă în picioare orice norme morale, religioase, politice etc., totala decădere a clasei

[1]) V. desbătută pe larg această problemă în No. 7 al „Insemnărilor", într'un articol intitulat „Renașterea spiritualității romînești".

conducătoare, tendinţele regionaliste, înmulţirea partidelor politice şi înverşunarea luptelor dintre ele, numărul mare de minoritari cu tendinţe vădit ostile şi centrifuge, desvoltarea înspăimîntătoare a mişcării comuniste sub diferitele ei forme, completate cu invazia tot mai cutropitoare a comunităţii jidoveşti, cu acţiunea ei atotdistrugătoare, în toate domeniile de activitate şi de respiraţie ale Neamului, sunt tot atîtea elemente ce dovedesc absenţa unei forţe morale care să stîrpească parte din ele, iar parte să le înfrîneze.

În faţa acestei totale anarhii, ordinea bazată pe forţa materială pare să se clatine şi ea. Cît timp, însă, un Stat poate dăinui în felul acesta, mai ales că lucrurile nu se opresc aici? Liberalismul ne-a adus pînă la dezorganizare şi anarhie. Ţărănismul caută să continue această operă nefastă. Formarea „gărzilor ţărăneşti" sunt menite să sporească anarhia pînă la războiul civil. Ele nu sunt chemate să apere partidul în alegeri de pretinse şi eventuale atacuri, ci sunt create în scopul să aducă la îndeplinire, prin orice mijloace, voinţa conducătorilor acestui partid.

Ce vreau însă conducătorii acestui partid? Să admitem numai ceeace admit şi ei, pentru a fi cît se poate de obiectivi. După dînşii, programul lor ţărănist are de scop să înfăptuească „Statul ţărănesc" în locul celui existent azi pe care-l califică de liberal-burghez, parazit şi ciocoiesc. Înfăptuirea, însă, acestui „Stat" înseamnă dictatura unei clase, a celei ţărăneşti, faţă de celelalte. Ne găsim, deci, în faţa unei intenţii de a revoluţiona din temelii organizaţia socială şi politică a Statului romîn. O revoluţie de felul acesta, e evident, nu se poate realiza decît în contra celorlalte clase sociale, cari nu vor admite de bună voie dictatura păturei ţărăneşti. În afară de aceasta, nu întreaga clasă ţărănească e în Partidul Naţional Ţărănesc, ci, în cazul cel mai bun, doar o treime. Ar urma deci, ca numai o parte minoritară dintr'o singură clasă socială să-şi impue voinţai ei unei ţări întregi. În acest caz, e evident, că prin mijloacele legale ce ni le oferă legile noastre şi sistemul nostru democratic nu se poate realiza această revoluţionare, pe care conducătorii acestui partid o vreau cît mai radicală. Chiar teoretic, prin urmare, privind lucrurile, ei au nevoe de mijloace extra-legale şi de loc democratice cu cari să poată realiza opera pe care o au în vedere. În acest caz, admis numai ca ipoteză teoretică, gărzile ţărăneşti sunt absolut necesare pentru acţiunea lor. Iar acţiunea aceasta înseamnă revoluţie violentă, deci războiu civil.

Dar „Statul Ţărănesc“ nu pare a fi un Stat al ţăranilor. Căci în de altfel, ce ar căuta Jidanii în acest partid, cînd ştiut este doar că nici unul din ei nu e ţăran? Sau poate Şeful pardidului din cauză se gîndeşte la „ţăranii“ Jidani cari au acaparat munţii noştri şi proprietăţile boerilor romîni, cari au apărat aceste pămînturi în contra tuturor năvălitorilor, afară de ultima invazie: cea jidovească? În acest caz, toată doctrina acestui „Stat ţărănesc“ e ingenios construită! Ea nu este decît o formulă de răscolire a masselor ţărăneşti pentruca unii politicieni venali şi inconştienţi să-şi satisfacă unele interese de parvenire sau de dominaţie, dar care duce în realitate la instaurarea stăpînirii jidoveşti. Politicianii mărunţi şi de bună credinţă din acest partid, orbiţi de perspectivele unei înbogăţiri cît mai accelerate, contribue şi ei în mod inconştient la comiterea acestei trădări şi vînzări de neam.

Şi în al doilea caz deci, — cel adevărat, înspăimîntător de adevărat chiar — „gărzile ţărăneşti“ au un rol hotărîtor de îndeplinit. Ele sunt chemate să distrugă, chiar din opoziţie încă, forţele ce sunt protivnice acestui plan scelerat. De aici atacurile îndreptate, în mai multe judeţe, de către aceste gărzi în contra Taberelor de muncă ale organizaţiei politice „Totul pentru Ţară“. De aici atacurile vehemente în contra acestei mişcări, duse în fiecare zi de către presa lor şi aceea care-i sprijină. De aici formarea echipelor, conduse din umbră de oamenii acestui partid, pentru suprimarea celui ce a creat această mişcare de luptă în primul rînd contra comunismului şi a iudaismului. Toate acestea, numai din opoziţie! Ce vor face, însă, cînd vor veni la putere? Nu se vor năpusti, mai rău chiar decît liberalii, pentru a distruge această mişcare în sînge prin organele statului, dar mai ales prin aceste gărzi ţărăneşti ce vor fi scutite de răspundere şi vor fi ocrotite de guvern şi administraţie? Această mişcare, însă, care a ştiut să reziste cu succes în timpurile cînd era înfinit mai slabă ca azi, va sta cu braţele încrucişate pentru a primi lovitura de călău dirijată şi plătită din umbră de înşi-şi duşmanii cei mai înverşunaţi ai acestui neam, de Jidani? Crede cineva acest lucru? Crede cineva că Jidanii vor dezarma la apelul călduros al Primului-ministru? Sau că mişcarea legionară nu va căuta să oprească cu orice jertfe întronarea iudaismului la noi în Ţară? Şeful partidului care ne pregăteşte această „surpriză“ a şi declarat-o că nu renunţă la „gărzile“ lui. Dar comuniştii, ale căror formidabile gărzi, (elita de luptă a comunismu-

lui) pîndesc în umbră momentul potrivit, vor dezarma de dragul unei guvernări liniştite a unui guvern burghez? S'o creadă şeful acestui guvern şi echipa pe care o conduce! Cei ce-şi dau seama de situaţie nu-şi fac astfel de iluzii. Războiul civil pare de neînlăturat, aşadar.

Comunismul, care odată ajuns la putere se sprijină pe armata de mercenari, la fel, pentru a ajunge la putere, organizează bande plătite care să provoace anarhia şi războiul civil. Aceasta-i raţiunea şi rostul adevărat al „gărzilor ţărăneşti" !! Şi imediat ce comuniştii vor provoca războiul civil, la timpul potrivit pentru ei, aşa cum au făcut-o în Spania, în mijlocul acestei totale anarhii vor încerca să introducă, prin elita lor de luptă, cari sunt nucleele lor ce împînzesc întreaga ţară, sovietele lor şi stăpînirea lor exclusivă. Vor întrebuinţa aceeaş tactică pe care a inaugurat-o şi experimentat-o cu succes Trotzky în Rusia şi pe care o găsim întrebuinţată în prezent în Spania. Putem fi apoi siguri că vor întrebuinţa aceleaşi mijloace „umane" de cari sîngerează azi sora din Apus.

Spre această stare de lucruri ne duce partidul naţional ţărănesc. El îndeplineşte acelaş rol ca Frenta populară din Spania sau ca frontul popular din Franţa.

Apropierea şi gravitatea pericolului comunist nu pare a fi, aşadar, afirmaţiune gratuită.

## V.

În faţa acestei situaţii se impune luarea de măsuri cît mai serioase. E datoria Statului, în primul rînd. Ce face, însă, Statul? Guvernul care-l reprezintă în prezent presimte primejdia războiului civil, dar acuză deopotrivă şi dreapta şi stînga. El vede aceeaş primejdie venind dintr'o parte ca şi din cealaltă. Vroeşte să scape de amîndouă şi propune ca măsură de salvare desfiinţarea gărzilor armate. Care sunt, însă, aceste gărzi, e un lucru greu de precizat chiar pentru guvern. Căpitanul, într'o scrisoare adresată D-lui General Cantacuzino şi publicată în ziarul „Porunca Vremii" din 7 Septemvrie crt., preciza că zece pînă la douăzeci de revolvere ce s'ar afla la membrii unei organizaţii nu ajung pentru a se putea vorbi de înarmări. Există o înarmare, a lămurit D-Sa lumea dela noi, dar nu de ordin tehnic, ci una sufletească. Aceasta e fără îndoială realitatea. Naţional-Ţărăniştii, însă, vor consimţi să dezarmeze, punînd capăt provocărilor lor de tot soiul şi vor renunţa la intenţiile şi planurile lor ne-

legiunite? Cei ce dictează, apoi, din umbră se vor lăsa convinşi de un simplu apel şi vor depune armele? Spuneam mai sus că aceasta e o speranţă deşartă. Guvernul, pînă la urmă, va ajunge la o disolvare a „gărzilor ţărăneşti", în caz că va înţelege să ia vreun mijloc de apărare în contra lor. Aceasta, însă, nu va folosi la nimic, pentrucă disolvările pot distruge numai realităţile materiale nu şi cele sufleteşti. Guvernul nu va putea găsi nici un mijloc eficace de combatere a acestei înarmări. În contra realităţilor sufleteşti nu se poate opera decît pe cale morală. Guvernul nu dispune, însă, de aceste mijloace pentru a stavili anarhia din suflete. Încercarea lui de a preveni războiul civil nu va da nici un rezultat satisfăcător. Mai ales că guvernul e preocupat de faptul cum ar putea distruge mişcarea legionară. Programul recent al guvernului cu preocupările lui pentru o nouă disciplină universitară şi cu ideea „ingenioasă" a înfiinţării unor tabere de muncă, cari nu se ştie încă ce vor însemna, dar cari sunt chemate să înlocuiască taberele de muncă legionare, e îndreptat nu în contra „gărzilor ţărăneşti", — singurele gărzi, de altfel, organizate ca atare şi menite pentru atac — ci în contra mişcării legionare. După ce a încercat, fără succes, „dezarmarea" Gărzii de Fier, singura mişcare naţionalistă capabilă să pună stavile comunismului, prin asasinare şi arestări în massă, caută în prezent să ajungă la acest rezultat pe calea unei constrîngeri universitare şi pe calea imitării tuturor manifestărilor exterioare ale spiritualităţii legionare. Guvernul, aşadar, nu va face nimic pentru a înfrîna tendinţele partidului Naţional-Ţărănesc dintr'un îndoit motiv: în primul rînd, pentrucă n'o poate face, iar în al doilea rînd, pentrucă nici nu vrea s'o facă. O eventuală disolvare formală a gărzilor ţărăneşti nu poate induce pe nimeni în eroare. Ea n'ar însemna, în realitate, nimic altceva decît o diversiune menită să înşele opinia publică prin aparenţa că guvernul ia măsuri egale faţă de toată lumea.

Dacă guvernul nu va împiedica războiul civil spre care ne împinge cu o forţă de neînlăturat, Partidul Naţional-ţărănesc ia cel puţin măsuri eficace contra comunismului declarat? Cei mai mulţi susţin că da şi se declară foarte mulţumiţi şi liniştiţi, cînd văd condamnările severe ale nucleelor comuniste prinse în flagrant delict de acţiune. Se crede că aceste pedepse sporite pînă la maximul prevăzut de lege, ajung pentru înlăturarea sau imunizarea pericolului comunist. Burghezia liberală, — întotdeauna, a fost opacă faţă de primejdiile ce ameninţă Statul. Poate pen-

trucă nu poate sesiza decît pericolele ce amenință imediat și pe fiecare individ în parte. Așa s'au arătat guvernele anului 1917 în Rusia, la fel cele dinaintea lui Oct. 1922 în Italia; la fel cele din Spania și Franța în timpul din urmă. La fel se arată și guvernele de la noi.

Cercetarea realităților postbelice din Statele amintite ne dovedesc că mișcarea comunistă nu poate fi stîrpită prin procese oricît de severe ar fi pedepsele corecționale, căci acestea îndîrjesc și călesc mai mult adversarul decît să-l dezarmeze. Comunismul ajunge la stapînire prin sînge și teroare, fără respectarea vreunei norme morale sau juridice. E un fapt arbicunoscut doar. Simpla prezență pe teritoriul nostru a unui comunist face ca Statul să se găsească în legitimă apărare față de dînsul. Față de dușmanii dinafară, Statul se apără cu o brutalitate dusă pînă la barbarie. Dece n'ar face-o la fel și față de dușmanul dinlăuntru care nu întrebuințează mijloace mai umane pentru a te distruge decît cel dinafara granițelor? Dece un individ în fața unui pericol iminent se găsește în legitimă apărare și are dreptul să se apere prin orice mijloace, iar Statului să-i fie refuzată această situație și acest drept? Rusia a înțeles cel dintîiu acest lucru și l-a legiferat. Ca cineva să fie omorît, e deajuns să scoată o vorbă de cîrtire contra regimului roșu. Dar încă să se organizeze în nuclee naționaliste pentru a înlătura această stăpînire!! Judecarea recentului complot, ca să nu vorbim decît de acesta, și să trecem peste milioanele de morți și exilați, — în care au fost implicați înșiși întemeitorii regimului sovietic, ne dovedește că U. R. S. S. aplică acest principiu cu o hotărîre și cu o severitate înspăimîntătoare. Italia, Germania, Portugalia și Turcia procedează la fel pentru a-și apăra existența lor. Guvernul lui Metaxas, de curînd venit la putere în Grecia, e hotărît și el să nu procedeze mai blînd față de cei ce sapă la temelia organizației Statului. Singure Statele „democratice“, mai bine zis, dezorganizate și anarhizate, iau lucrurile în ușor și se joacă cu cel mai mare pericol din cîte a amenințat vreodată cultura, civilizația și însăși existența Neamurilor. În special Statul nostru e deadreptul ridicol. El creează două legi de apărare a Statului cu o pedeapsă maximă de 10 ani și pune pe picior de egalitate forțele naționaliste cu cele comuniste aplicîndu-le acelaș regim legal, ba chiar unul mai sever pentru cele dintîiu. Mișcării comuniste, în totalitatea ei, nu i s'a aplicat un regim atît de barbar ca cel pe care l-a îndurat mișcarea legionară în 1933—34. Dacă

n'ar fi justiția Țării și Armata, comuniștii nu s'ar putea plînge de loc că sunt stingheriți cu adevărat în acțiunea lor.

Guvernul, așadar, nu ia măsuri serioase și eficace nici chiar față de comuniștii declarați. Sub patronajul lui, Național-țărăniștii pregătesc mediul prielnic instalării comunismului, iar comuniștii se organizează și pîndesc din umbră momentul, fiind stingheriți doar de cîte o descindere polițienească, și de unele procese urmate de condamnări, cari le fac mai mult bine decît rău. E foarte probabil că le caută ei înșiși, pentru a se antrena în luptă, pentru a crea atmosferă și vîlvă și pentru a-și primi subvențiile regulat. Aceasta e situația. Dacă azi pericolul mai poate fi zăgăzuit, mîne cînd lucrurile vor fi mai avansate, nu va ajuta nimic. Guvernele Romîniei Mari vor continua să vorbească necontenit de pericolul dela dreapta și de cel dela stînga. Vor lua „măsurile" dictate de împrejurări ca să poată guverna liniștiți. După ele potopul! Statul e lipsit, însă, de apărare și lăsat pradă celui mai mare pericol ce l-a amenințat vreodată: iudeocomunismul.

VI.

În acest caz, e drept și just să se organizeze o apărare a lui peste voința acestor guverne? Evident că da. Se poate ca un guvern să nu fie în slujba intereselor comunității pe care o conduce, ci a unei comunități străine și adversare celei dintîiu. Se întîmplă acest lucru mai ales cînd pătura conducătoare e decăzută și poate să fie coruptă prin femei, bani sau satisfacerea ambițiilor de mărire și parvenire politică etc. de către comunitatea barbară. E situația, doar, a guvernelor ce ne conduc dela războiu încoace. Că aceasta e un fapt adevărat, ne-o spune situația preponderentă pe care au cîștigat-o Jidanii ca număr, bogăție și influență politică în ultimii 20 de ani în Romînia [1]). Romînii, în schimb, au dat înapoi din toate punctele de vedere, ca și cînd ar fi indigenii unei colonii stăpînite de cea mai vitregă conducere.

Ca această apărare, însă, să poată fi asigurată, nu e deajuns ca o organizație politică să se afișeze ca antisemită și anticomunistă, iar noi să fim liniștiți că Statul ar fi pus la adăpost de orice primejdie. Există la noi o anarhie de stînga și una de

---

[1]) Vezi această explicație făcută pe larg de d-l prof. Traian Brăileanu în numărul 3, an. II al „Însemnărilor", în articolul intitulat „Puterea celor bogați și bogăția celor puternici".

dreapta, avînd aceeaş tactică şi acelaş scop. Ambele urmăresc cucerirea puterii prin deslănţuirea instinctelor şi pasiunilor mulţimii. Deosebirea consistă numai în faptul că prima se adresează masselor indiferent de considerente de rasă sau de origine etnică, pe cînd cea de a doua ţine cont de aceste diferenţe. Scopul e cel mărturisit de tactica lor : satisfacerea intereselor personale, cu aceeaş deosebire că „dreapta" exclude dela benificii pe cei de rasă semită. Evident, însă, că aceşti „naţionalişti" reprezintă totuşi un progres faţă de cei cari nu fac nici aceste deosebiri. Dar tot atît de evident e că aceste organizaţii „naţionaliste", ai cărei conducători şi-au format educaţia politică în ideologia individualistă, şi chiar parte din ei în hrubele masonice, nu va putea stavili anarhia de stînga şi nu va putea, apoi, feri Ţara de pericolul roşu şi semit. Mai ales dat fiind şi faptul că naţionalismul unora dintre ei se opreşte la pragul intereselor lor materiale pe cari şi le satisfac trecînd peste cele ale comunităţii romîneşti. Anarhia, aşadar, nu poate fi stîrpită tot prin anarhie, chiar cînd această din urmă ar fi „naţionalistă". Iar atacul bandelor comuniste, bine organizate, operînd în voe în acest mediu, nu va putea fi stavilit de ceeace-i anarhie în suflete şi dezorganizare înafară.

E nevoe, prin urmare, de o organizaţie cu totul diferită decît cele cu care am fost obişnuiţi pînă acuma. Desmăţului şi anarhiei nu li se pot pune zăgazuri decît prin înfrînarea poftelor mulţimii şi prin sădirea în sufletul ei a virtuţilor creatoare şi conservatoare de Neamuri, în locul pasiunilor şi viciilor atotdistrugătoare, Legiunea s'a născut din această tendinţă. Înainte de a fi o mişcare politică, ea este o religie ascetă şi severă pusă în slujba Neamului şi a lui Dumnezeu. Ea este o credinţă ce duce la înfrînarea şi la stîrpirea slăbiciunilor şi păcatelor omeneşti şi la extirparea viciilor omului cetăţean. În locul tentaţiilor şi ispitelor legate de natura pămîntească a individului, Legiunea infiltrează în sufletele legionarilor chemarea adîncă a Neamului şi a lui Dumnezeu. Înainte de a încerca să pue zăgazuri anarhiei exterioare ce stăpîneşte Ţara noastră, ea distruge anarhia din suflete printr'o nouă disciplină morală bazată pe virtuţile individuale şi cele cetăţeneşti. Ea este antipodul şi negaţia tuturor partidelor politice dela noi. De aici şi atacul comun al acestora, fie că sunt mai naţionaliste sau mai puţin naţionaliste, contra acestei mişcări. Această disciplină morală, pentru a constitui şi o forţă materială impunătoare, se traduce în exterior prin orga-

nizare şi disciplină. In baza ideologiei ei unitare şi comune, ea reface solidaritatea romînească indiferent de clasă socială şi pe care o opune în contra tutror duşmanilor ce ameninţă comunitatea noastră. In locul prăpastiei dintre clasele sociale, Legiunea sapă prăpastie adîncă în jurul Neamului romînesc pentru a reduce la neputinţă forţele duşmane.

Prin organizarea masselor romîneşti în baza credinţei şi ideologiei amintite, Mişcarea legionară distruge cu fierul roşu mediul anarhic pe care-l pregăteşte „Ţărănismul" şi extirpează din sînul comunităţii romîneşti germenii comunişti. Prin aceste două fapte numai, comunismul încă nu va fi distrus. El va fi practicat mai departe de agenţii străini comunităţii noastre, de bună parte din „cetăţenii romîni", creaţi prin tratate de pace şi constituţie. Pe aceştia, generaţia tînără *are datoria sfîntă de a-i distruge prin orice mijloace, imediat ce scot capul să puie stăpînire pe Statul romîn*. Pentrucă atunci cînd Statul, din cauza guvernelor ce-l conduc, nu-şi poate organiza apărarea lui şi a comunităţii respective, ea trebue asigurată şi garantată peste voinţa acestor guverne, direct de către comunitate. Dar însuşi instinctul de conservare al Neamului, trece în aceste cazuri peste formele „legale" arbitrare — probabil din cauză că instinctul e orb — şi trimite pe prima linie de bătaie elementele sale cele mai hotărîte şi mai alese pentru a organiza această apărare. Acest „defect" deşi nu e prea mult lăudat, mai ales în Statele „democratice", este însă foarte bun şi salvator de Neamuri, chiar atunci cînd au ajuns pînă pe marginea prăpastiei.

Neamurile ce-au pierdut instinctul de conservare şi s'au lăsat acaparate de elemente eterogene, au dispărut din istorie. Cele ce l-au posedat chiar pînă la barbarie, au învins greutăţile şi trăesc, indiferent de cultura şi civilizaţia lor. Pentru Romîni e mai bine, deocamdată, să fie socotiţi ca astfel de „barbari", decît să fie alţii într'adevăr barbari cu ei, cu toată cultura şi cu toată civilizaţia Neamului romînesc. E o datorie a generaţiei tinere impusă şi de imperativele acestui Neam cu o necesitate de neînlăturat.

**Ion Ţurcan.**

# Politica lui Lenin

În lucrarea mea „*Rusia Sovietică.* Dela absolutismul burghez la dictatura proletară“ (Chișinău 1933) am arătat pe larg cum în Rusia regimul țarist s'a prăbușit subt loviturile dușmanilor externi și subt acțiunea revoluționarilor ruși. In această acțiune *Lenin* a avut un rol hotărîtor, după cum arată și Jean Marquès-Rivière în cartea sa „*L' U R S S dans la Monde*“ (Paris 1935). Elita politică a imperiului rus, roasă de neînțelegeri interne, lipsită de un ideal bine lămurit și atinsă de germenii decadenței, n'a putut rezista fanatismului revoluționar infiltrat de lungă vreme de agenții internaționali ai socialismului și comunismului în rîndurile muncitorilor și țăranilor ruși. Schițăm în cele următoare drumul parcurs de Lenin dela începuturile mișcării revoluționare în Rusia pînă la instituirea dictaturii sale.

În 1876 s'a înființat în Rusia asociația secretă „Pămînt și libertate“. Scopul acestei asociații era ca printr'o lovitură de stat să dea pămînt țăranilor și muncitorilor. Din punct de vedere politic, din concepția acestei asociații s'au născut 2 tendințe: cei cari au adoptat o atitudine moderată pentru atingerea scopului s'au numit *Social-Democrați*, iar cei cari au conceput metoda violenței s'au denumit *Social-Revoluționari* (conținînd în germene pe bolșevicii de mai tîrziu).

La 1890, în urma desvoltării industriei, se număra în Rusia peste 1,000.000 muncitori, cari aveau să îngroașe rîndurile secțiunilor asociației secrete revoluționare „Pămînt și libertate“, abil condusă acum de Vladimir Ilici Ulianov, care nu poartă încă numele de Lenin. Peste 8 ani, se întrunește sub îndemnul lui Lenin un congres clandestin la Minsk și se întemeiază astfel Partidul Muncitoresc Social-Democrat din Rusia. Poliția procedează la arestări, însă Lenin și tovarășii săi scapă fugind peste graniță. Ei scot în Germania ziarul comunist „ISKRA“ (Scînteia), apărută prima dată în 1900 la Muenchen. La 1903 are loc un nou congres clandestin și acum partidul muncitoresc se desbină în două părți: majoritarii se numesc „bolșevici“, iar minoritarii iau denumirea de „menșevici“.

La menșevici au trecut intelectualii ruși, în cap cu Plekhanov, avînd ca doctrină atingerea scopului vizat de asociația „Pămînt și libertate“ prin mijloace sociale lente și prin convingere. Nu de aceeaș părere au fost bolșevicii, cari vroiau să do-

bîndească „pămînt şi libertate“ prin mijloace violente, revoluţionare. Sufletul metodei revolutive în lupta politică este Lenin, conducătorul autorizat de mai tîrziu al Partidului Bolşevic.

Aceste 2 partide se vor lupta între ele pe chestiuni de principii dela 1903 pînă în toamna anului 1917, cînd bolşevicii puseră mîna pe putere, înlăturînd din viaţa de Stat pe menşevici, preluînd, în Octomvrie 1917, puterea în mod efectiv în Rusia.

Apariţia Partidului Bolşevic în arena politică este prilejuită de o lipsă de tact a guvernului ţarist. In anul 1905, în ziua de 9 Ianuarie o coloană de circa 30.000 muncitori grevişti, între cari femei şi copii, sub conducerea preotului George Gapon a manifestat pentru ţar în faţa palatului său de iarnă, cîntînd imnuri de glorie pentru el. Armata trase asupra lor din poarta Narvei, ucigînd peste 1.000 de oameni. De aci începe decadenţa autorităţii ţarilor. Această vărsare de sînge coincide şi cu înfrîngerea Ruşilor de Japonezi în Extremul Orient. In această fierbere şi desorientare politică reapare Lenin şi scrie în ziarul „Vperiod“ din 30 Martie 1905, adresîndu-se muncitorimii:

„Nu vă temeţi de primejdii; proletariatul nostru organizat îşi va atinge uşor scopul. Cîteva luni de dictatură revoluţionară a proletariatului şi a ţăranilor va face mai mult decît zeci de ani de lîncezeală politică într'o atmosferă năucă şi pacifică. Dacă clasa muncitorească rusă a ştiut după 9 Ianuarie, în plină robie politică să mobilizeze mai mult de un milion de proletari pentru o acţiune colectivă fermă şi consecventă, noi vom mobiliza, subt o dictatură revoluţionară democratică, zeci de milioane de săraci din oraşe şi dela ţară şi vom face revoluţia politică rusă, începutul revoluţiei socialiste în Europa“.

Alături de Lenin în acţiunea revoluţionară se ridică şi Trotzki, formulînd principiul „Revoluţiei permanente“, dar fiind împotriva unei alianţe între muncitori şi ţărani. Lenin a combătut această teorie a lui Trotzki vizînd împreună cu bolşevicii „Dictatura democratică revoluţionară a proletariatului şi ţăranilor“.

Prăpastia între bolşevici şi menşevici privind concepţia politică şi tactica se adînci odată cu distribuţia unei foi volante de către Lenin la 24 Iunie 1905, în numele partidului muncitoresc social-democrat din Rusia, avînd conţinutul de mai jos, în care analizează crezul politic a trei sisteme de Stat (după „L' U. R. S. S. dans le Monde“ de J. M.-R.).

## Partidul muncitoresc social democrat.

Proletari din toate țările uniți-vă!

### Trei constituții sau trei regimuri.

| Ce vrea poliția și funcționarii? | Ce vor burghezii cei mai liberali? | Ce vor muncitorii conștienți (Social-Democrați)? |
|---|---|---|
| Monarhie autocrată. | Monarhie constituțională. | Republică democrată. |

### În ce constă acest regim?

| Monarhia autocrată | Monarhia constituțională | Republica democrată |
|---|---|---|
| 1. Țarul monarch autocrat. | 1. Țarul, monarh constituțional. | 1. Fără Țar. |
| 2. Consiliul de Stat compus din funcționarii numiți de Țar. | 2. O cameră de sus, compusă din reprezentanții poporului. Vot indirect, cu totul inegal și nici universal. | 2. Fără cameră de sus. |
| 3. Duma de Stat sau o cameră consultativă, din reprezentanții poporului prin vot indirect, inegal și mai puțin universal. | 3. O cameră de jos. Vot universal, direct, egal și secret. | 3. O cameră republicană unică. Vot universal, egal și secret. |

### La ce va servi acest regim?

| Monarhia autocrată | Monarhia constituțională | Republica democrată |
|---|---|---|
| — A asigura bunul trai al oamenilor dela Curte, poliție și al funcționarilor.<br>— A permite bogaților să spolieze după gustul lor pe muncitori și țărani.<br>— A lăsa poporul pentru vecie fără drepturi în ignoranță și întuneric. | — A pune poliția și funcționarii sub dependința capitaliștilor și proprietarilor fiduciari.<br>— A permite capitaliștilor, proprietarilor fiduciari și țăranilor bogați să spolieze în mod liber și liniștit, de drept și nu arbitrar, pe muncitorii din orașe și de la țară. | — A învăța poporul liber și luminat a-și conduce el însuși afacerile și principial a permite clasei muncitoare de a lupta în mod liber pentru socialism, adică pentru un regim care nu va cunoaște nici săraci nici bogați și în care toate pămînturile, toate uzinele și toate fabricele vor aparține în comun muncitorilor. |

Ziua de 9 Ianuarie 1905 făcu să încolţească germenul revoluţionar în mintea poporului rus, care pînă atunci diviniza pe ţar. De acum un rîu de sînge curge între massa poporului şi Curtea Imperială.

Revoluţionarii vor avea de acum, pe lîngă un conducător abil în Lenin, şi martirii lor cari s'au jertfit pe altarul luptei muncitoreşti. Ideea răzbunării născută în mintea anarhiştilor îşi dă roadele. Marele Duce Sergiu, autorul represiunii dela 9 Ianuarie 1905, este omorît la 17 Februarie, în acelaş an, cu o bombă, deşi era guvernatorul Moscovei. Se răscoală şi marinarii la Sevastopol, dînd foc arsenalului şi antrepozitelor. Armata refuză să deschidă foc în marinarii răsculaţi.

La Odesa se revoltă echipagiul cuirasatului „Prinţ Potemkin" care-şi aruncă ofiţerii în mare la 12 Iunie 1905, luînd apoi drumul Constanţei noastre, spre a se preda.

Ţarul Nicolai al II-lea văzînd că nenorocirile se ţin lanţ, se hotărî să acorde libertăţi şi un regim reprezentativ, în care scop a publicat Manifestul Imperial din Octombrie 1905.

La 10 Maiu 1906 se întruni pentru întîiaşdată Duma Imperiului, adunare de deputaţi aleşi, însărcinată să voteze bugetul şi proectele de legi propuse de miniştri. Duma cuprinzînd în majoritate Partidul Constituţional Democrat cu principii liberale, intră în ceartă cu guvernul ţarului în frunte cu Stolypin şi fu disolvată consecutiv în 1906 şi 1907.

Monarhiştii de extrema dreaptă cereau guvernului ca să facă mai întîiu ordine şi apoi să acorde reforme, ceeace nemulţumi din nou poporul şi agitatorii începură să aibă cîmp de activitate.

Terenul era prielnic, urma să fie aruncată sămînţa care să înceapă a rodi. 260 jurnale încetează a mai apare, 937 manifestanţi sunt împuşcaţi, iar 1190 sunt răniţi în diferite centre industriale.

Din 1905 pînă 1907 sunt condamnaţi pentru motive politice 15.000 oameni cari umplură închisorile „Sfintei Rusii". Şi ţarul Nicolae al II-lea nu înţelege nimic. El crede că stăpîneşte tronul Bizanţului. Mai mult, printr'un simplu decret imperial schimbă legea electorală şi astfel reuşesc să între în Dumă în majoritate partizanii nobilimii, monarhişti de extrema dreaptă, prin concursul poliţiei de stat.

Tinerimea studioasă se îndreaptă către principiile socialiste şi cade în mrejele revoluţionare ale lui Lenin.

Însă Stolypin este stăpîn pe situație, cu toate scandalurile și neînțelegerile dela curte, unde călugărul Rasputin ajunsese atotputernic.

Conovalov conspiră contra țarului și însuși Marele Duce Nicolae este atras în această cauză. Prințul Lvov văzînd greșelile ce le face Curtea Țaristă începe să sprijine pe față mișcările contra țarului. El și cu avocatul Kerensky vor fi pionii cari vor netezi fără știința lor drumul revoluției bolșevice din Octombrie 1917.

La 14 Ianuarie 1917, 16 mari duci din înalta nobilime rusă se gîndesc să răstoarne pe Țar și să institue o regență proclamînd ca Țar pe prințul moștenitor. Dar germenul revoluționar nu intrase numai în capul nobilimii, ci însuș marele general Brusilow, văzînd că cu toate sforțările pe care le depune nu poate avea un mare succes pe front din cauza trădărilor din interior, spune deschis că „între Țar si Rusia va alege Rusia".

În acest timp Lenin nu dormea. O luptă surdă începe între el și menșevici asupra metodei revolutive și nu între bolșevici și autorități după cum ne-am fi așteptat. Grupul bolșevic din Partidul Social-Democrat al Rusiei se constitue în „Soviete" pînă în cel mai depărtat sat.

La 26/27 Februarie 1917, stil nou, începe revoluția menșevică, în timp ce bolșevicii își organizează sovietele și în armată. Țarul Nicolae al II-lea nu aude, nu vede nimic. El este la Moghilew la M. C. General, comandînd soldați revoluționari de acum, nu ca acei dinainte care se jertfeau pentru divinul împărat. Duma numește un guvern provizoriu, avînd ca președinte pe prințul Lvov și la Ministerul de Justiție pe Kerenski, bun orator, dar slab conducător. In acest timp Sovietul din Petrograd, ce lucra sub directivele date de Lenin, de dincolo de hotarele, patriei, din Suedia, cere Dumei abdicarea Țarului.

Iși începu acum jocul politica și diplomația germană, care voia cu orice preț să scoată din arena Războiului Mondial forța Rusiei, și a scos-o moralicește, după ce o distruse materialicește la Tannenberg și Lacurile Mazuriene în Prusia Orientală.

La 15 Martie 1917, delegații Dumei se prezintă Țarului și-i cer abdicarea. Acesta își face semnul crucii în culmea mirării și o semnează după ce cere avizul Marelui Duce Nicolae Vladimirovici, care-i spune că nu mai are decît un Regiment credincios cu care să poată merge asupra Petrogradului! Istoria critică și evenimentele politice ulterioare ne vor arăta cît de

incapabilă a fost nobilimea ţaristă, care în loc să întărească pe Ţar, i-a zdruncinat ea însaş autoritatea, lăsînd să încolţească şi să crească germenul revoluţionar pentru ca să fie ea însaş strivită de el.

Ea a deschis calea lui Lenin, care lucra sub influenţa politicei germane. El venise în Germania, spre a putea trece hotarul cît mai repede în patria lui, pentru a pune mîna pe putere.

Sub guvernul lui Lvov, după 6 zile dela abdicare, Sovietul din Petrograd dă ordin ca Ţarul să fie ţinut prizonier în palatul din Ţarskoie-Selo.

Lenin vine la 15 Aprilie 1917 din Suedia prin Germania, tocmai cînd social-democraţii menşevici, în cap cu Kerensky, se gîndeau să continue războiul contra Germaniei. Dar Lenin se opuse în numele principiilor de umanitate. Insuş Ludendorf ne spune: „Noi am întrebuinţat bolşevismul pentru a paraliza capacitatea de rezistenţă a Rusiei". Lenin începe organizarea partidului bolşevic. În Aprilie 1917, la venirea lui Lenin, erau 80.000, ca apoi în Iulie să fie 200.000 şi în toamnă să numere 800.000 de membri. Prinţul Lvov, văzînd primejdia bolşevică şi criza de autoritate, demisionează şi locul lui îl ia Kerensky. Acesta numeşte ca general pe Kornilov. Nobilii vor să se servească de el pentru a pune mîna pe putere, răsturnînd guvernul lui Kerensky, însă acesta prinde de veste şi-l concediază la 8 Septembrie 1917.

Dealtfel chiar dacă ar fi reuşit acţiunea de răsturnare a lui Kerensky, nobilii nu ar fi putut face acum nimic, cînd doar n'au făcut nimic atunci cînd aveau încă forţa morală a poporului rus de partea lor. Cornilov face imprudenţa să se revolte, făcînd apel la toate Comandamentele să-l urmeze, dar nimeni nu-l ajută şi la 11 Septembrie 1917 nu mai are lîngă el nici un soldat; apoi la 14 Septembrie este arestat şi activitatea lui se spulberă în vînt. Sovietul din Petrograd cere, la 13 Septembrie 1917, proclamarea republicei sub îndemnul lui Lenin. Între 14 şi 22 Septembrie 1917, Lenin adresează o scrisoare Comitetului Central al Partidului Comunist, care începea astfel:

„Bolşevicii pot şi trebue să ia puterea guvernamentală, întrucît au obţinut majoritatea în Sovietele de muncitori şi soldaţi din cele două capitale. Singur un guvern bolşevic va satisface massele... Majoritatea poporului este cu noi. Trebue să lucrăm repede. Luînd puterea deodată la Moscova şi Petrograd puţin importă ce va veni, noi vom învinge necondiţionat şi în mod cert".

Scrisoarea este laconică şi cuprinzătoare, scrisă de un şef a cărui mînă nu tremură.

Acum ţăranii păşesc pe pămînturile nobililor, iar, la Petrograd numai, 200.000 dezertori părăsesc unitatea şi se avîntă în luptă pe stradă sau se fac nevăzuţi pe la casele lor.

Dezordinea este la culme, iar Kerenski ţine discursuri la Conferinţa Democratică, remaniindu-şi ministerul cu cîţiva miniştri burghezi, pecînd Lenin dă instrucţiuni brigăzilor sale de şoc ca să ducă lupta odată începută cu hotărîre pînă la sfîrşit.

Menţionez din instrucţiunile sale, ca document de luptă azi pentru organizaţiunile comuniste, punctul final:

„Să se constitue din elita de muncitori detaşamente armate cu puşti şi grenade care să atace şi să împresoare centrele inamicului: şcoli militare, telegraf, telefon, etc. Să li se dea de consemn să moară pînă la unul, dar să nu treacă inamicul. Succesul revoluţiei ruse şi a revoluţiei universale depinde de 2—3 zile de luptă".

Comitetul Central al Partidului Comunist sub preşidenţia lui Lenin, la 10 Octomvrie 1917, prin 10 voci contra 2, votă pregătirea imediată a insurecţiei, ce fu încredinţată unui biurou politic, compus din: Lenin, Trotzki, Zinoviev, Stalin, Kamenev, Sokolnikov şi Bubnov.

În noaptea de 6/7 Noemvrie 1917 stil nou telefonul lui Kerensky este întrerupt. El simte primejdia, dar este prea tîrziu, poliţia şi forţa armată a lui este neputincioasă; revoluţia bolşevică era declarată. La 7 Noemvrie 1917, Lenin pune mîna pe putere şi devine preşedintele Consiliului Comisarilor Poporului, stăpîn a 165,000.000 oameni. Ţinta lui era atinsă. Ministerul lui Kerensky e făcut prizonier de cîţiva marinari. Kerensky plecase din Petrograd către Ostrov, se întoarce pînă în insula Gacina şi acolo resemnă puterile sale în favoarea Comitetului Salvării Publice, apoi fuge peste frontieră deghizat în marinar.

Lenin se instală la Kremlin în Moscova şi de acolo, ajutat de Stalin, Trotzki şi G. P. U., purcese să clădească un nou imperiu cu un nou sistem social, cu o nouă religie şi o nouă formă de guvernămînt. Este imperiul proletariatului cu o viaţă comună fără proprietate individuală şi fără conştiinţă de sine. A întemeiat Statul Sovietic, un Stat economic-maşină, în care *omul* nu este decît o anexă a maşinei, un animal biciuit de pofte, dar ţinut în lanţuri pentru a munci pentru stăpînii săi cruzi şi nemiloşi.

**Ion N. Mallat.**

# Sensul mărginirilor

Fixarea unei personalităţi presupune o serie de eliminări. In acest sens putem vorbi nu numai de un tragism biologic al personalităţii ci şi de unul spiritual. Pe cînd primul reprezintă faza de tranziţie a prematurităţii, al doilea, odată echilibrul organic stabilit, rămîne oarecum permanent. A-ţi pune o problemă şi a încerca s'o rezolvi (indiferent de ce natură şi pe ce plan ar fi problema) înseamnă implicit o renunţare la problemele posibile. Aceste momente cruciale prin intensitatea ce le caracterizează şi prin felul în care sunt deslegate constitue elementul culminant într'o evoluţie sufletească.

Definiţia curentă a personalităţii nu vrea sau chiar nu poate să facă abstracţie de tendinţa spre universalitate, mai mult consideră această tendinţă drept nucleu constitutiv al personalităţii. Privind lucrurile mai deaproape descoperim în această asertiune — cînd îi corespunde o realitate — mai degrabă o criză a vieţii spirituale echivalentă cu pierderea puterii de structurare prin exces de asimilaţie în domeniul biologic.

Evident crizele spirituale ca şi cele biologice pot fi uneori fructuoase prin reacţiunile ce le provoacă spontan. Numai că de data aceasta suntem de cele mai multe ori în voia hazardului, şi personalitatea înseamnă în primul rînd dominare a destinului; iar destinul îl dominăm în măsura în care îl facem şi ne domineazǎ în măsura în care îl suportăm.

Ezitarea poate fi mai complexă şi deci mai aproape de universal, fapta nu poate fi decît singulară. Faptele totuş nu pot rămînea izolate decît cu riscul de a-şi pierde dreptul la această denumire.

Numai o concepţie materialistă a lumii ar putea limita fapta la activitate externă, căci faptă poate fi orice gînd îndeplinit, precum orice activitate externă neintegrată într'un sens rămîne totatît de sterilă ca şi diversificarea perpetuă, din nefixare a obiectivului, în preocupările intelectuale.

Dar precum orice activitate omenească se loveşte de limitele organismului şi nu poate evolua decât în măsura în care le lărgeşte, totaşa în cadrul conştiinţei numai întrerupînd diversitatea posibilităţilor şi angajîndu-ne într'o singură direcţie putem ajunge la realizare. Dacă viaţa în spirit înseamnă, mai mult sau mai puţin simbolic, moarte în trup, realizarea în spirit implică

moartea parţială în spirit, adică depăşirea unei stări complexe şi nestructurate pentru viaţa precisă şi reală a faptei.

Rămîne totuş tragismul eventualităţii, adică al posibilităţii „superioare“, dar tocmai aceasta e cursa cea mai primejdioasă, căci în sensul acesta putem susţinea în mod paradoxal că singurul lucru rău e ceea ce nu se întîmplă. De fapt ezitarea luată separat nu are nici măcar valoarea etică a tragismului, care apare abia prin raportare la necesitatea făptuirii. Noi nu putem descoperi cea mai bună posibilitate decît pe calea realizărilor. Deaceea cred că trebue inversată problema universalismului ca ţel al personalităţii.

Conştiinţa omenească nu poate funcţiona normal decât limitîndu-se şi concentrîndu-se. Din această cauză mi se par semnificative pentru definirea unei personalităţi lucrurile la cari a renunţat nu din diletantismul variaţiei sau lene ci prin fatalitatea limitativă a faptei.

Realizînd numai ceea ce e unic pentru fiecare din noi contribuim efectiv la realizarea totalităţii, care astfel se poate oglindi în perspectiva particulară a fiecăruia mai clar decît atunci cînd facem din conştiinţa noastră centrul universului şi ne delectăm cu iluzia multicoloră şi inconsistentă a posibilităţilor infinite.

Deaceea orice valoare cu cît e mai pozitivă cu atît cuprinde un element limitativ mai accentuat. Astfel naţionalismul e limitativ prin antiumanitarism, legionarismul prin antidemocratism, tendinţa de elevare etică a literaturii prin antiestetism etc., căci numai pornind pe planul limitărilor putem ajunge la adevăratele totalităţi structurate în sisteme şi nu aglomerate haotic, şi numai în acest sens putem vorbi de o „personalitate creatoare“.

**Neculai Roşca.**

## REVISTA CĂRŢILOR.

**Ion Banea,** *Căpitanul.* Sibiu, Editura „Totul pentru Ţară“, 1936. 116 pg. 30 lei — „Lucrarea aceasta cuprinde viaţa, acţiunea şi însuşirile de căpetenie ale unui om. Ea tinde să-l prezinte pe *Corneliu Zelea Codreanu*, Căpitanul generaţiei legionare. Să-l prezinte aşa cum este, nu cum, în mod interesat, l-au prezentat mereu nenumăraţii lui duşmani. Căci a avut mulţi, are mulţi şi va avea şi mai mulţi“. Cu aceste cuvinte introduce autorul lucrarea sa, iar la sfîrşit ne spune: „Căpitanul, spre deosebire de alţi oameni politici, nu a trăit în exterior, ci a coborît în interiorul său. Trăirea aceasta lăun-

trică i-a ajutat în a descoperi defectele fundamentale ale sufletului romînesc de azi. Opera lui a tins să îndrepte aceste carenţe de suflet şi de aceea refacerea sufletului colectiv romînesc a rămas pîrghia principală de preocupare a lui. El a întemeiat o credinţă nouă. Credinţa trăirii în duh romînesc. Clădirea măreaţă a Romîniei Legionare stă sprijinită pe jertfa din închisori şi spiritul legionar, care, de aici, a izvorît. Căpitanul la baza operii lui a pus piatra jertfei şi a credinţei". Intre acel început şi acest sfîrşit de carte autorul înseamnă în graiu limpede şi fără podoabe retorice de prisos viaţa, sbuciumul, izbînzile şi înfăptuirile unui om înzestrat din fire cu toate însuşirile *unui adevărat conducător politic*. Personalitatea Căpitanului se ridică deasupra mulţimii de politicieni, „şefi" şi subşefi de partide, aruncaţi la suprafaţa vieţii politice de valurile tulburi ale demagogiei şi de intrigile ţesute în cluburile politice şi în hrubele fracmasoneriei jidoveşti. Căpitanul îşi croeşte drum drept spre lumină, urmat de cei atinşi de suflul credinţei sale în viitorul Neamului Romînesc. Legiunea se naşte şi creşte prin voinţa şi acţiunea lui. „Maestrul artist, creator al vieţii celei noui, al sufletului nou, a fost şi este el, Căpitanul. Clipă de clipă a educat şi transformat prin toate mijloacele, cu vorba, cu fapta şi prin exemplul vieţii lui, făcînd din legionari oameni noi cu alt mod de a vedea, *eroi ai credinţei lor*, apostoli ai acestei noui religii".

Cartea cuprinde şi cîteva fotografii interesante din viaţa Căpitanului şi are o copertă, artistic lucrată de studentul legionar V. Baboie, reprezentînd chipul Căpitanului şi „Sabia întinsă între două lumi", după cuvintele d-lui Banea. Legionarii vor citi şi răsciti această carte, sorbind din ea putere pentru luptele ce-i aşteaptă.

*Traian Brăileanu.*

**Ernest Bernea:** *Tineretul şi Politica. Bucureşti 1936.* 26 pagini, 10 lei. Gruparea *Rînduiala* printre o serie de lucrări publicate în propria-i editură, prin pana d-lui Bernea concentrează gîndurile cari răspund acuzaţiilor aduse de „bătrînii" din ţara romînească „tineretului". Printr'o serie de date se demonstrează rolul tineretului în special în trecutul poporului romîn. Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Ion Brătianu la 1848 aveau toţi sub 30 de ani, Nicolae Iorga la 1900 în toiul luptelor naţionaliste avea 28 de ani. In aceeaş ordine de idei se arată atitudinea nejustificată a politicianilor romîni faţă de tineret, raporturile legionarismului cu mişcarea naţional-socialistă, situaţia intelectualilor faţă de legionarism. Legionarismul departe de-a-l condamna pe intelectual îl caută întregit în romînism şi uman. Se caută numai *un alt intelectual*. Broşura d-lui Bernea stăruie la timp asupra frămîntărilor noastre, care pe de altă parte dor. E atît de concisă încît poate fi citată în întregime. *G. M.*

**Erast Hostiuc**, *Schiturile şi Sihăstriile Bucovinei de altădată.* Cernăuţi 1936. — 194 pg. 10 ilustraţii. Preţul 100 lei. — Autorul, preot şi profesor la liceul ortodox de băieţi „Mitropolitul Silvestru", a adunat cu dragoste şi sîrguinţă toate documentele şi

ştirile privind schiturile şi sihăstriile din Bucovina şi ne-a dat, în temeiul lor, această prea frumoasă carte. Trecutul ne vorbeşte din ea, ne îndeamnă să păstrăm credinţa în Dumnezeu, care a ocrotit prin veacuri pe fiii săi evlavioşi din acest colţ de ţară călcat şi primejduit de atîtea hoarde barbare. Invăţăm a cunoaşte din această scriere că redeşteptarea sentimentului religios în zilele noastre îşi are temeiu puternic în trecut şi ne va fi pavăză în faţa primejdiilor ce ne amenință. Recomandăm această carte mai ales generaţiei tinere, care va găsi în ea pilde de jertfă şi pietate demne de urmat.

*Traian Brăileanu.*

## REVISTA REVISTELOR.

**Iconar,** *I, 12, 1936.* Iconarul a împlinit un an. Cînd apăruse în timpuri mai grele decît astăzi, o fiinţă binevoitoare îi prezicea moartea la al treilea număr. Iconarul şi-a luat ca motto un cuvînt al Căpitanului: „Cine renunţă la mormînt renunţă la înviere". Şi va duce cuvîntul acesta, suntem siguri, pînă la învierea întreagă a romînismului. Numărul acesta e închinat legionarului *Gh. Grigor.* Se publică *cuvîntul* d-lui prof. *Traian Brăileanu,* şi al d-lui prof. *C. Zoppa,* la înmormîntarea. *„Veniţi să ne închinăm!"* de *Barbu Sluşanschi* închinat armatei romîne. *„Iarăşi o jertfă: Gh. Grigor"* de *Mircea Streinul.* *„Conspiraţia jidovilor"* de *B. Sluşanschi.* *„Un nou mormînt"* de *V. I. Posteucă.* *Cronici şi reviste:* semnează M. Streinul, I. P., L. Ţară, B. Sluşanschi.

*G. M.*

**Buletinul A. G. I. R.** An. XVIII, No. 7 (Iulie). — O interesantă problemă inginerească tratează d-l *E. Anastasiu,* în studiul său „Funcţiunea inginerului şi evoluţia ei". El arată că inginerul trebue să se adapteze neîntrerupt la schimbările intervenite în modul de producţiune. „Inginerul trebue să-şi asimileze toate disciplinele cari concură la producţiune, căci numai în acest mod producţiunea va fi optimă". — D-l Ing. *V. Cernat* expune problema construcţiei „Casei Inginerilor", care se apropie de realizare. Cu clişee interesante ni se înfăţişează ultimele proiecte pentru această construcţie. — Acest număr e însoţit şi de „Anuarul — Lista de experţi A. G. I. R." pe 1936 care cuprinde şi diferite texte de legi, regulamente etc. interesînd breasla inginerească.

*T. B.*

Am mai primit la redacţie:

*Glasul strămoşesc,* Cluj. — *Libertatea,* Bucureşti. — *Braţul de Fier,* Focşani. — *Ideea naţională,* Buzău. — *Deşteptarea Romîniei,* Ploeşti. — *Cuvîntul Satelor,* Lugoj. — *Revista Dobrogeană,* Constanţa. — *Chemarea,* Iaşi.